

selv, idet han betalte Varerne. — Det var et fint Conbitori det Hele, men jeg kunde nok mærke, det ikke var Noget for mig.

Procuratoren tog sin Hat, lede over Torvet og satte sig ind i en Omnibus, efterfulgt af mig, der sukke af Utaalmodighed efter igjen at komme ud paa Landet, for at begynde mine Undersøgelser forfra. Min Ledfager var atter bleven tvær og indeskuttet. Jeg maa vistnok have haaret mig klobet ad ligeoverfor disse fornemme Herrer, saa han maaskee har følt sig generet over at have ført mig ind i denne fine Kred. Da Taussheden blev mig altsor trykkende, forsøgte jeg paa at formilde ham med at sige en heel Deel smukke Ting om at han var bleven saadan en stor Mand, der udrette de saa meget for Fædrelandet. Det hjalp Noget. Han bad mig, gjøre det bekendt hjemme i Districtet. Men saa udmærket en Mand han var, syntes jeg dog ikke, jeg kunde betro ham Noget angaaende mine Besvælinger for Ellen. Det havde han vistnok misforstaaet. „Ellen, Ellen! Bare jeg havde dig. Vidste Du, at jeg var her, vilde Du da være ligesaa længselsfuld efter at ile i din Faders Arme? Mon hun ikke skulde have skrevet hjem? Det vilde dog berolige Allegaard.“ Medens jeg henaav mig til disse Tanker, jublede omsider Vognen, der gik af, da Klossen slog 12 paa Hovedbagten. Conducteuren kjendte ikke Mad. Brak. Jeg spurgte ham saa høit, at de Andre kunde høre det; men de sagde ikke Noget. Der var forfærdelig hed inde i denne Kasse. Damerne løste om Hatten og Klappen, og Herrerne knappede Vesten op. En Kone, der sad ved Siden af mig og havde fortalt Conducteuren, at hun skulde til en Auction i Lundtofte, holdt en stor Pose paa Skjød. Paa eengang hørte jeg et Knald i Posen. Hun greb om den med begge Hænder. Det var ligesom hun havde et Dyr i den, som hun var bange for skulde smutte ud. Lidt efter mærkede jeg, at jeg var ganske road om mit høire Kne. Nu forstod jeg nok, hvad det var, men jeg lod mig ikke mærke med Noget for ikke at genere Konen. Det var formodentlig en Flaske El, der var i Posen, som ikke havde kunnet udholde den stærke Værelse og Heden, saa Proppen var sprungen op.

Var Heden utaalelig, saa var Larmen inde i denne rumlende Vogn af en ligesaa behøvende Virkning, og jeg var selv uskyldig Marfag i, at den blev betydelig forøget. I to Sommer havde Pingels sorte Kjøle hængt urørt i Skabet, stærkt indgubet med Beber, for ikke at blive møldt. Alle rede henne paa Contoiret havde jeg flere Gange afbrudt den høitidelige Stilhed med en saa stærk Nysen, at Skrivelserne vare færdige op fra Pultene, og hos Conditoren havde den samme Lugt angrebet Baronens saa stærkt, at han jævnlig nøs, medens han talde, hvorfor hans Foredrag heelt igjennem blev lefset af Tilhørernes fromme Nysen. Men her inde i dette indeskulte Rum var Virkningen overordentlig. Alle Ruderne maatte holdes lukkede, paa forlangende af en Dame, der led af Tandmerter. Hendes Kind var saa opsvulmet, at den var i en uafslæbelig bedrende Bedærelse. Der var en saa vedholdende Nysen inde i Vognen, at Damer og Herrer hvert Dieblid stode i Fare for at bygge Vandrerne mod hængslerne. Det var ikke til at holde ud! Dybest inde i Vognen ligeoverfor hinanden sadde to Fruentimmer, der strege op i uforskyldt Passiar omfag med en Kanarieflugt, som den ene holdt paa Skjød, og som under al denne Støien sølte sig dobbelt opfordret til at lade sig høre. Det var en forunderlig Lettelse, man sølte, da Vognen engang holdt stille og Alt forstummede med Undtagelse af en enkelt Nysen. Jeg benyttede Dieblidene til at henvende et Spørgsmaal til Procuratoren, om hvad der var bleven af to Kammerater, der havde siddet paa Skolebank med os. De hed begge To „Hans“, men paa Grund af deres seendragtige og lade Væsen, kaldte vi den ene „Dvaskehans“ og den anden „Smølehans“. Procuratoren vidste god Væfning om dem Begge, men da vi atter begyndte at kjøre, kunde jeg for Vognrummen, Kanarieflugten, de to snakkende Damer og den uafslæbelige Nysen umuligt følge Færdigheden, som kun i Stumper og Stykker naaede mit Øre. Jeg anfører netop dette lille Træk, som et mærkeligt Exempel paa, hvor ubehagelig og forstyrrende Tilstanden kan være inde i saadan en Omnibus. — Den ene af disse Hanser havde altid hængt over Vognen, og tilfros for et tungt Næmme og langsomt Begreb havde han dog taget sine Examinier og stadig hængt i, saa han tilfids arbejdede sig op til en anseelig Stilling. Den anden Hans havde forladt Skolen, før han kom i Messerlectien, og da Faderen døde havde hans Onkel lovet at underholde ham til han havde dansk juridisk Examen. Dette løfte tog han saa bogstaveligt, at han betragtede det som en livsvarig Forskjælelse. Han smølede Livet hen, det ene Aar efter det andet, indtil omsider Onkelen døde og gjorde ham brodløs, før han havde taget fat paa at læse. Uden egentlig at forsælbe, søgte han nu at friste Livet ved allehaande Bestillinger, som ikke forekom ham for besværlige. Han var først Skriver hos en Fællemand, senere hos en Vognmand. Han havde været Chorist hos Italienerne, Svovlsulfidfabrikant, Omnibusconductor osv. Endelig tilsmilede Lykken ham, da han var saa helbig at indgaae Væfning med en Jordemoder, ved hvis Død han imidlertid atter stod forladt og brodløs i Verden. Nu levede han af at gaee med en apoplectisk Mand. Saaledes omtrent var hans Livetsløb, medens den anden havde brevet det til at blive Conferentsraad og endog saa en kort Tid at sidde i Ministeriet. Men da havde man nok ogsaa været i stor Forlegenhed. Forresten roste han ham meget og kaldte ham sin politiske Ven. Sa, det gaer op og ned her i Verden.

Stjebnen driver sit Spil med os lyndige Menneker. Det var kun med den yderste Anstrengelse, at jeg, tilfros for den kuldbrende Larm, kunde samle saa meget som her er forfattet om Smølehans og Dvaskehans, uden dog af Procuratorens Fortælling at have opfattet det Allervigtigste. Da Vognene holdt ved Skooshoved, kunde jeg have faaet den fornødne Ophøning; men jeg var i en saadan Oplosningstilstand af den forfærdelige Hede i Vognen, at jeg kun havde Tanke for at komme ud i Luften. Først da Omnibussen var langt borte, saldt det mig ind, at jeg ikke havde faaet at vide, om det var Dvaskehans eller Smølehans, der levede af at gaee med en apoplectisk Mand.

(Fortsættelse.)

Ugens Politik.

Den 6te Juni 1861.

Herr A. Gessroy, som lige siden Aaret 1852 har udmærket sig blandt alle Udlandets Publicister ved den Iver, Udholdenhed og Sagkundskab, hvormed han i det med Rette saa ansete Tidsskrift „Revue des deux Mondes“ har fremhævet de Færd, der ikke blot true de Danmark, men Verdensfreden ved den af Tractaterne af 1851—52 fremgaaende, uholdbare Tingenes Tilstand, har atter i samme Tidsskrift af 1ste Juni skrevet en Artikel om de danske Anliggender. „Den dansk-tydske Strid,“ siger han, „henfaaer endnu uafgjort og trædes i Langdrag, men det er et Spørgsmaal, om den ikke derved Dag for Dag antager en giftigere Charakter. Det kan blive Tilfældet paa Grund af de virkelige eller indbildte Færd, som Tydsland stæbe troer fra en vis Side at see hængt over sit Hoved og som bevæger det til med Videnskabelighed at gribe til Vaaben og slaae om sig iblandt, medens det for Dieblidets instinktmaasig henvender sig til sin svageste Modstander. Den kan ogsaa antage en giftigere Charakter paa Grund af den Besværing, som herfer i det angrebne Land, der seer sig i den Nødvendighed at kalde sine naturlige Forbundsæller og de maaskee uenige og flussige Stormagter tilhjælp, for til enhver Pris at fremkalde en Afgjørelse. Medens det danske Spørgsmaal binesides Rhinen forøger en alt i Forveien usund Opbidelse, begynder det haade i Frankrig og England at vække Betsværing hos alle alvorlige Mænd, der forudser dets mistige Følger. I England har den offentlige Menings Organer indseet Vigtigheden af dette Spørgsmaal; Parlamentet og Folkemøder diskutere det til Gavn for den danske Nation. I Frankrig er man ikke kommen saa vidt; Ministrene uden Portefeuille ansee det ikke for nødvendigt at træffe forberedende Skridt til at forklare den keiserlige Regjerings Handlemåde i den dansk-tydske Strid; hos os søger ingen Riksforsamling at træde sammen for at diskutere Slesvig-Holsteinismens Forhaabninger, og mangen Hovedavis tager endnu i Betænkning at underkjøre et Spørgsmaal, der synes at være saa dunkelt og kjedsommeligt. Vi have alt tidligere sagt, at det Høimærke, der hviler over Sagen, skyldes Tydskerne, fordi disse ikke selv vilde tilstaae, hvorvidt deres Jordrind gaee, og det er i og for sig en Fare, naar man ikke vil aabne sine Læner, for at see, hvad der foregaaer. Underkjører man derimod dette Spørgsmaal, vil man let opdage de Færd, som man bør kjende, hvis man vil forebygge dem. En uheldig Sty paa den politiske Himmel indeboler maaskee den Konstruaale, der vil antænde Branden; den usle og kjedsommelige Strid om Arveatten til Jilich, Cleve og Berg gav Anledning til Tredivaarstrigen. Afgrunden vil aabnebæres sig, naar vi blot paapege, at de Danske, udsatte for et Angreb af Preussien, oplaste det Spørgsmaal, om denne Magt vil tilbyde og formaae en Nabomagt til at modtage en Stadeserstatning, og man søger alt at udfinde, paa hvilke Betingelser en sliq Forandring af Rigevægten kunde tilstedes. Skulde Preussien i Tydslands Navn blive en Somagt? Skulde det virkelige komme i Besiddelse af Nøglen til Østersøen, og skulde det være indet at afstaae Rhinprovinderne? Hvad vilde Rusland, hvad vilde England sige dertil? Og hvad mener Frankrig selv?

Striden dreier sig, naar Alt kommer til Alt, kun om et eneste Punkt: Fællesforfatningen. Som en Følge af de uendelige Forvillinger, der skyldes Middellatderen, have Europas og navnlig Tydslands Diplomer ved de i 1851 og 1852 sluttede Tractater oprettet et dansk Monarchi af forskjellige Dele, der hver har sin særlige Forsamling, men ere sammenknyttede ved en Fællesforfatning, og ved de i denne Anledning førte Forhandlinger have Østerrig og Preussien tynget med hele deres Vægt, medens England og Frankrig kun skienkede Sagen flygtig Opmærksomhed, og medens Rusland fornemmelig havde Die for sin Privatinteresse. Kun een af disse Dele, nemlig Holsten, er paa samme Tid afhængig af Kongen af Danmark, dets Hertug, og af det tydske Forbund. Hvis der ikke eksisterede noget som helst politisk Fællesskab mellem denne Provinde og de øvrige, vilde der ikke opstaae nogen Banffelighed; men da Fællesforfatningen forudsætter en solibariff Ansvarlighed mellem de forskjellige Provinde af Monarchiet, Holsten berunder indbefattet, saa følger deraf, at Tydsland, som har Holsten, saaledes ogsaa har et Led af den Kæde i sin Haand, som omslutter hele Danmark. Ved Hjælp af dette ene Led gjør det Regning paa at drage hele Resten til sig, og det paa følgende Måde: denne Kæde gjør de to for Dieblidets kjendtligheds Nationaliteter, nemlig den tydske og den skandinaviske, mod deres Villie solibariffe, og denne tvungne Tilnærmelse er netop et Messerstrykke, thi Kæden er electriff, og Tydsland indseer meget godt, at det ved at be-

røre et eller andet Punkt, maa tvinge det hele Statslegeme til at alyde. Eller med andre Ord — og det er dets Ultimatum af 7de Februar — det forlanger, at de holsteniske Stænder skulle have en besluttende Stemme med Hensyn til hele Monarchiets Fællesanliggender. Hvor ublu en sliq Forbring er, behøve vi ikke engang at paavise. Man tænke sig blot: Danmark true af Tydsland, det vil ruske, Regjeringen foreslaaer extraordinaire Forholdsregler, og fordi det tydske Holsten udgjør en Deel af det ved en Fællesforfatning forenede Monarchi, skulde Holsten have Ret til at stille sit Veto mod de Forsvarsforanstaltninger, som Monarchiet vil træffe. Caseren vil neppe troe en sliq Urimelighed. Han siger, at hvis Tydslands Videnskabelighed har forlebet det til at fremsætte sliqe uklue Forbring, saa er Diplomaten til for at imødegaae og aflaae dem. Men han feiler, Halsbelen af Ulykken er alt fæet, Fællesforfatningen er Roden til det Onde, den saade gnaven de Ord, og dog paabyrde Diplomaten Danmark i 1852 de uenige forfærdelige Fællesforfatning. Alt, hvad der steer nu, er kun et meget naturligt Resultat deraf, som man kunde have forudsagt, thi man behøvede blot at underkaste de diplomatiske Aktstykker en alvorlig Prøvelse. Vi paaviste og Ingen kan nu have glemt, at visse tydske Beskræbelses altid maae paadrage Danmark et forfærdeligt Fjendskab, især under disse periodiske Criser, i hvilke Europas almindelige Tilstand paa en pinlig Måde overbeviser Tydsland om, hvor flet og farefuld dets politiske Forfatning er. I sliqe Dieblidige biger Tydsland efter andre Enighed og militair Magt, for at kunne imødegaae de udenfra kommende Eventualiteter; det kaster da et uroligt og sørgmodigt Blik paa sine usikre Grændier, det sukker efter en Marine, og medens det i sine Drømme skriver en phantastisk Geographi, istemmer det Hymner til de af Havet omgivne Hertugdømmer „Schleswig-Holstein meerumfchlungen“, men især er det Kiel med den fortræffelige Havn, der ikke tillader det at sulke et Die. For at besidde Kiel, maa man dog ikke blot være Herre over Holsten, men ogsaa over Slesvig, der behersker den nordvestlige Side af Bugten, hvor Frederiksort ligger, som forsvare det temmelig snevne Indløb. Den østlige Side af Slesvig og den Nøs vilde ogsaa afgive gode Havne for Orlogsskibe. Tydsland vil, kort sagt, væmgtige sig den danske Marine, og det vilde ikke være nogen ringe Magtforegælelse. Man glemte ikke det af Preussens ved Jægebugten alt anlagte Marineetablissement, hvorpaa man vedbliver at arbejde, om end langsomt. Hvor stor vilde Tydslands Magt tilføes ikke blive, hvis det havde Slesvigs Havne og Matroser — og derpaa Tydslands — thi Wilhelm Erobreren vil ikke standse paa Halvveien!

Efter en historisk Udvikling af Forhandlingerne med de holsteniske Stænder, viser Forfatteren, at disse, der hidtil kun havde søgt at tilveiebringe en anarchisk Forfatning, nu ere gaede et Skridt videre, nemlig til Opsland (revolte), idet de, forfættende Høistatsforfatningen, have erklæret, at den eneste Betingelse, der kan tilfredsstille dem og skaffe Danmark en Smule Ro for Tydsland, er Staten Schleswig-Holsteins Gjenoprettelse og constitutionelle Udvikling . . .

Cabinetet i Kjøbenhavn har ikke indskrænket sig til at forsøge at komme overens med de holsteniske Stænder i Mellemtiden fra Forbundets Ultimatum til den endelige Bestemmelse. Paa Grund af Englands Mægling havde det alt tidligere gjort Indrømmelser ikke blot i Holsten, men ogsaa i selve Slesvig. Et Parti, der Dag for Dag bliver stærkere i Danmark, kan vel letindigt bekrede Ministeriet dets evindelige Føielighed ligeoverfor de fremmede Cabinetter; denne Føielighed vækker dog ikke Danmarks saade Stykke som souverain og uafhængig Stat, hvis Lemtæstelse Europa ikke vil taale. Sid blot de overalt true de Begivenheder, saavel i Østen som i Mellemuropa, vilde tillade Danmarks Venner at fremskaffe den eneste, af selve Forholdene fremgaaende Afgjørelsesmåde: Fællesforfatningens Ophævelse og en kun personlig Union for Hertugdømmet Holstens Vedkommende! Sid Danmark til Sideren (og ikke til Østen) omsider maa kunne afkaste de farligste, af Tractaterne tildeels alt fordomte Baand, der knytte det til Tydsland. Sid en klar og tydelig Situation maa berøve Tydsland nogle høist farefulde Illusioner, det danske Monarchi en Anledning til en næsten sikker Oplosning og det nordlige Europa et Agitationsmiddel, der hvert Dieblid truer med at fremkalde en aabenbar Krig.

Det er en saadan Afgjørelse, som den danske Regjering eftertræger, og i denne Haand vil den maaskee snart gjøre Tydsland nye Forslag. Den har besvaret Ultimatumet af 7de Februar med et bestemt Afslag; den er altsaa i dette Dieblid udsat for en Forbundsregection i Holsten, som ufeilbarlig maa føre til Tydskeres Indblanding i de slesvigiske Anliggender, altsaa til Krig. Iteerit have truet saa meget, betænker Tydsland sig dog endnu; det veed godt, at det ikke vil have Europa paa sin Side, og da det indseer, at den ene Krig let kan afføde den anden, nærer det Frygt for at paadrage sig et saa stort Ansvar. Ligeoverfor denne Dvølvaadighed, for hvilken man maa være den stærkere tafnemmelig, er den Svagere villig til at gaee ind paa enhver med Retfærdigheden og Øren forenelig Ordning. Siden der frembyder sig en Afgjørelse, der synes at faae i Samklang med begge Parters Interesse, hvorfor skulde man saa mistvibte om, at Frankrigs, Englands og Ruslands Intervention skulde være istand til at fremskalde den? Overbevis om, at den her angivne Ordning er uunngaaelig, hvad man end gjør, saastremt man vil forebygge store Ulykker (vi have sagt det lige siden Stridens Begyndelse, siden 1852) ere vi, trods